

**Wyrok z dnia 15 maja 1997 r.
I PKN 164/97**

Dopuszczalne jest porozumienie stron w sprawie zmiany umowy o pracę na stosunek pracy z powołania na czas określony, po upływie którego następuje reaktywowanie umownego stosunku pracy.

Przewodniczący SSN: Walerian Sanetra, Sędziowie SN: Jadwiga Skibińska-Adamowicz (sprawozdawca), Andrzej Wasilewski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 15 maja 1997 r. sprawy z powództwa Julii L. przeciwko Wojewódzkiej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w K. o ustalenie, na skutek kasacji strony pozwanej od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu z dnia 8 listopada 1996 r. [...]

o d d a l i ł kasację i zasądził od Wojewódzkiej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w K. na rzecz Julii L. kwotę 10 zł (dziesięć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Koninie wyrokiem z dnia 7 grudnia 1995 r. przywrócił Julię L. do pracy w Wojewódzkiej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w K. z dniem 1 lutego 1995 r. i "zobowiązał stronę pozwaną do skorygowania pisma z dnia 21 listopada 1994 r. w jego końcowej części w zakresie określenia stanowiska pracy w kontynuowaniu dalszego zatrudnienia". Sąd I instancji ustalił, że powódka była zatrudniona w pozwanej Stacji na stanowisku kierownika Oddziału Higieny Dzieci i Młodzieży. W dniu 2 sierpnia 1993 r. została powołana na czas określony do 31 sierpnia 1995 r. na stanowisko Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego jednocześnie z pełnieniem funkcji dyrektora Wojewódzkiej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej. Pismem z dnia 17 października 1994 r. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej odwołał powódkę z zajmowanego stanowiska z dniem 18 października 1994 r. W związku z tym pismem z dnia 10 listopada 1994 r., powódka zgłosiła gotowość powrotu do pracy na stanowisko Kierownika Oddziału Higieny Dzieci i Młodzieży zajmowane przed dniem 2 sierpnia 1993 r. Odpowiadając na powyższe pismo strona pozwana oświadczyła, że nie oczekuje od niej świadczenia pracy, lecz wykorzystania urlopów wypoczynkowych za 1994 i 1995 rok oraz przyjęcia świadectwa pracy. Sąd Rejonowy ponadto ustalił, że organy powołujące powódkę na stanowisko dyrektora zapewniły ją o możliwości powrotu na dotychczasowe stanowisko po upływie okresu, na który nastąpiło powołanie i dlatego powódka zdecydowała się wykonywać okresowo inną pracę. W tej sytuacji ma więc prawo powrotu na stanowisko Kierownika Oddziału Higieny Dzieci i Młodzieży.

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu, rozpoznając rewizję strony pozwanej od wskazanego wyżej wyroku, wyrokiem z dnia 8 listopada 1996 r. oddalił rewizję ustalając jednocześnie, że powódkę łączy ze stroną pozwaną umowa o pracę na czas nie określony zawarta dnia 2 stycznia 1990 r. Sąd II instancji uznał, że skoro strony łączyła umowa o pracę na czas nie określony, to powołanie

powódki na stanowisko Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego na czas określony nie mogło doprowadzić do rozwiązania stosunku pracy opartego na umowie. Powołanie bowiem na czas określony nastąpiło w ramach istniejącej umowy o pracę, bez jej rozwiązania. Pismo strony pozwanej z dnia 17 października 1994 r. o odwołaniu powódki ze stanowiska, zawierające oświadczenie, że rozwiązanie stosunku pracy nastąpi w trybie ustawowym, dotyczy tylko i wyłącznie tego stanowiska oraz stosunku pracy powstałego w wyniku powołania (art. 70 § 2 KP). W związku z tym roszczenie o przywrócenie do pracy jest nieadekwatne do stanu faktycznego. Właściwe natomiast jest żądanie ustalenia, że strony łączy umowa o pracę na czas nie określony, zawarta dnia 2 stycznia 1990 r., dlatego zastrzeżenie tego w sentencji wyroku było konieczne.

Od powyższego wyroku złożyła skargę kasacyjną pozwana Wojewódzka Stacja Sanitarno-Epidemiologiczna w K. zarzucając w niej naruszenie art. 60 i art. 70 § 1, § 1² i § 2 KP w związku z art. 4, 11 i 23 KP wskutek przyjęcia, że strony łączy umowa o pracę z dnia 2 stycznia 1990 r. oraz orzeczenia w sprawie, w której droga sądowa jest wyłączona. Zdaniem strony pozwanej przyjęcie przez powódkę pracy na stanowisku Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego oznaczało zmianę istniejącego stosunku pracy w części dotyczącej stanowiska i wynagrodzenia, wobec czego późniejsze odwołanie ze stanowiska spowodowało też definitywne ustanie stosunku pracy. Zapewnienie powódki przez nie uprawnione osoby co do powrotu jej na stanowisko sprzed powołania nie ma znaczenia w sprawie. W konkluzji strona pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Wojewódzkiemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Strona pozwana nie wskazała jako podstawy kasacji naruszenia przepisów postępowania i nie kwestionowała ustalonego w sprawie stanu faktycznego. Zarzut naruszenia prawa materialnego zawarty w kasacji należy zatem ocenić pod kątem, czy Sąd Wojewódzki prawidłowo zastosował przepisy prawne do ustalonego stanu faktycznego.

Z ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy i przyjętych przez Sąd Wojewódzki wynika, że powódka, będąc zatrudniona na podstawie umowy o pracę na czas nie określony na stanowisku Kierownika Oddziału Higieny Dzieci i Młodzieży Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w K., wyraziła zgodę na objęcie stanowiska Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego w K. na czas ściśle określony (2 lata) i pod warunkiem, że po jego upływie wróci na dotychczasowe stanowisko. Przyjęcie powyższego warunku przez organ uprawniony do powołania, a także przez stronę pozwaną i nieodstąpienie od niego przez powódkę oznacza, że ustalenia dokonane przed objęciem przez powódkę stanowiska Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego są wiążące. Nie może przy tym odnieść skutku zarzut strony pozwanej, iż wymienione uzgodnienia odbywały się między powódką a Głównym Inspektorem Sanitarnym - Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej jako organem dokonującym powołania, a nie Wojewódzką Stacją Sanitarno-Epidemiologiczną jako zatrudniającym powódkę zakładem pracy. Odbywały się one bowiem za wiedzą strony pozwanej. Z ustaleń dokonanych w sprawie, opartych na zeznaniach świadka Zbigniewa K. - ówczesnego Głównego Inspektora Sanitarnego i

Wiceministra Zdrowia i Opieki Społecznej jednoznacznie wynika, że zapewnienie możliwości powrotu na dotychczasowe stanowisko było konsekwencją powszechnie stosowanej praktyki wobec osób, które zgodziły się na czasowe powołanie na stanowiska wojewódzkich inspektorów sanitarnych. W wykonaniu tej właśnie praktyki nastąpił też powrót na dotychczasowe stanowiska wszystkich odwołanych z dniem 1 stycznia 1995 r. wojewódzkich inspektorów sanitarnych nie będących lekarzami, a jedyną osobą, co do której wcześniejsze postanowienia nie zostały spełnione, była powódka.

W świetle przytoczonych ustaleń Sądy obu instancji trafnie uznały, że powołanie powódki na stanowisko Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego w K. nie spowodowało rozwiązania stosunku pracy opartego na podstawie umowy o pracę na czas nie określony ani przekształcenia go w sposób trwały w stosunek pracy z powołania. Nie ma zresztą dowodów na piśmie, które świadczyłyby o tym, że dotychczasowy stosunek pracy został rozwiązany lub bezterminowo zmieniony. Należy zatem przyjąć, że zgodnie z wolą stron tylko podstawa prawna stosunku pracy została czasowo zmieniona, gdyż umowę o pracę zastąpiło powołanie powódki na stanowisko na czas określony, po którego upływie miał nastąpić jej powrót na dotychczasowe stanowisko, a umowa o pracę reaktywowana. Nie jest więc sprzeczny z przepisami art. 11 oraz art. 69 i art. 70 § 1, § 1² i § 2 KP pogląd Sądów obu instancji, iż wcześniejsze - niż wynikające z powołania - odwołanie powódki ze stanowiska Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego nie spowodowało ustania stosunku pracy. Wskazane w kasacji naruszenie art. 11 KP nie wchodzi przy tym w rachubę dlatego, że Sąd Wojewódzki orzekł o istnieniu i nierozwiązaniu umowy o pracę z dnia 2 stycznia 1990 r., nie ustalił natomiast, iż po odwołaniu powódki ze stanowiska strony nawiązały nowy stosunek pracy, dla którego istnienia rzeczywiście konieczna byłaby zgodna wola stron z czasu odwołania lub poprzedzającego odwołanie. Jeżeli zaś chodzi o zarzut naruszenia przepisów dotyczących odwołania ze stanowiska, to podstawy do powyższego zarzutu istniałyby przede wszystkim wtedy, gdyby powódka kwestionowała odwołanie jej ze stanowiska przed upływem terminu, na jaki została powołana, a Sądy obu instancji zajmowały się tego rodzaju żądaniem. Tymczasem powódka nie zgłosiła żadnych roszczeń z tytułu wcześniejszego odwołania jej ze stanowiska ani nie podważała formalnej prawidłowości tego odwołania. Wprawdzie z art. 70 § 2 KP wynika, że odwołanie, które jest równoznaczne z wypowiedzeniem umowy o pracę, powoduje zakończenie stosunku pracy po upływie okresu wypowiedzenia, lecz przepis ten nie ma wpływu na rozstrzygnięcie w sprawie. Nie niweczy on bowiem stosunku pracy istniejącego na innej podstawie, ani wcześniejszych wiążących postanowień co do tego, że po upływie okresu, na który nastąpiło powołanie, pracownik ma prawo powrotu na poprzednie stanowisko, zgodnie z umową o pracę, której obowiązywanie zostało tylko czasowo zawieszona w okresie powołania.

Z tych względów i stosownie do art. 393¹² KPC Sąd Najwyższy oddalił kasację jako nie mającą usprawiedliwionych podstaw.

=====